

Memoria, Nr. 117, (4/2021)

Numărul se deschide cu editorialul profesorului Nicolae M. Constantinescu intitulat „Istoria unei sintagme criminale: *dușman al poporului*”. Directorul periodicului arată că sintagma a fost inventată în revoluția franceză și generalizată pentru orice neînregimentat în cadrul societății comuniste de către Lenin și Stalin, apoi și de slugile lor din țările socialiste satelite. Atât revoluția franceză, cât și sistemul politic comunist reabilitează uneori un mare savant, cum a fost de pildă în Franța Lavoisier, sau în România ilustrul profesor de zootehnie Gh. K. Constantinescu, ucis în închisoare în 1950. Iertând și reabilitând mii de victime nevinovate, comuniștii le scad de la crimele pe care le-au făcut, fără să le considere greșeli, ci ghinioane *comune*. Prin iertare, călăul și victima se *înfrățesc*, dar călăul știa că ucide un nealiniat și nu un *dușman al poporului*. Mi-e greu să cred că sistemul comunist cuprinde persoane care să-și dea seama că prin iertarea nevinovaților crește vina criminalilor și ticăloșia lor. Neiertându-i pe nevinovați, criminalii nu-și mai sporesc vinovăția, care rămâne doar întreagă în continuare, fără adaos de dobânzi și agravări. Comuniștii, dacă ar fi oameni, ar trebui să-și ceară iertare că nu pot ierta nevinovați fără să devină și mai vinovați decât au fost ucigând nevinovați. În continuare, Ion Anton Datcu semnează prima parte dintr-un ideal „Așteptând americanii...”. Personal, consider că atât colonelul Ion Uță, de care e aici vorba, cât și frații Arsenescu, Toma Arnăuțoiu, maiorul Nicolae Dabija, Gogu Puiu, Ion Gavrilă Ogoranu, pe care l-am avut oaspete la Biblioteca Română din Freiburg, și mulți alți partizani, care au preferat să se sinucidă decât să cadă în mâna cotropitorilor comuniști, n-au așteptat americanii, deși majoritatea domestică a românilor îi mai așteaptă încă și astăzi. Rubrica „Distrugeți elitele în anii comunismului” cuprinde continuarea articolului lui Horia Sava intitulat „O fărâmă din lanțul fărădelegilor comuniste”, în care se face o comparație între viața aproape normală a deținuților de drept comunist și insistentul regim de exterminare aplicat deținuților politici, păstrați în închisorile comuniste până la 8 ani în plus și uneori și mai mult, fără vreun justificare, oricât de mincinoasă. Trebuia să se subînțeleagă tacit că reeducarea nu și-a atins scopul și trebuie continuată măcar pasiv, doar prin privare de libertate. Această revistă are o valoare excepțională pentru că, între multe altele, ne ajută să înțelegem mecanismul prin care încercăm să gândescă comuniștii români care executau orbește ordinele Moscovei, cu mici excepții între 1990 și zilele noastre. Urmează articolul „Mama

Veronica și File din Istoria M
Georgeta Gabrea. Subiectul
asupra lui entuziast Petre P
chiar de otravă unul din con
care mă jenez să-l numesc,
pare a fi deosebit de teme
măicuțe arestate de comun
biografice. În cadrul rubrici
a realizat o masa rotundă la
a XIII-a din 24 august 202
Nișu, Lucrețiu-Ion Bîrlița,
„Mai avem nevoie de istorie
ar căzut de acord sau cel pu
fici de busolă cu care, cunc
suntem în prezent și chiar,
Desigur, loviturile, sancțiuni
intensitate, sunt vitaminele
global nu poate exista întru
program politic al tuturor par
poate realiza decât prin uni
erou nu se mai află în dicțio
magiștri au răspuns mai mul
publicului. Cosmin Budeanc
ajuns discuțiile. Urmează ru
George A. Boldea (1905-193
„Fostul Cimitir al Eroilor
Gromki”, de Ionuț-Mihăiță
avut oaspete la Freiburg pe
despre mormintele de la Cot
mai tehnic și mai amănunț
multă autoritate celorlalte ar
factorul emoțional se mani
puternic. Studiul din revistă
în cimitirul din cătunul Gro
numărul eroilor români cu nu
de la Cotul Donului este mu
armata română, ci faptul c

de la o „Conferință-dezbateri: Deportarea etnicilor germani din anul 1945 în Uniunea Sovietică. Între istorie și memorie”; un raport de la Conferința Internațională „Războiul de pe Nistru din 1992. Un subiect de actualitate”; „Eveniment comemorativ – La Biserica Colțea în 21 decembrie 2021” au fost trase clopotele, cum s-a instituit din 2014; „Podcast – Memoriile pământului românesc... continuă”. Rubrica de necrologuri anunță recente decese ale lui Florin Constantin Pavlovici și Valentin Istrate (George) Serb (semnează Alexandru Mihalcea și Dr. Cristina Liana Pușcaș). În închisoare avem mai multe recenzii: Dr. Mihail Mihailide recenzează „...În numele celor *proscriși*”, de Nicolae Florescu; nesemnate, mai sunt prezentate câteva noi apariții editoriale: „Omul-aripă”, volum îngrijit de Cristina Chiriac; „Rusia, 2019”, de Anatol Petrencu; „Suveranitatea Republicii Moldova: concept și realitate”, de Anatol Petrencu și Ion Negrei; „De la Sibiu la Sibiu. Iulia 1916-1918”, de Ion I. Lapedaru; „Elite ale Brașovului”, de Ștefan Pestrea Suci.

Antologia Certitudinea, Volumul 1.

O desăvârșită acțiune patriotico-gospodărească îmi apare strângerea într-un volum legat cartonat a primelor 34 de numere din prestigioasa revistă Certitudinea, acțiune pentru care și-au dat mâna într-o fructuoasă colaborare directorul periodicului Miron Manega și directorul editurii Uranus Dumitru Ionciță. Avem de-a face cu o antologie care, din câte am observat, nu are nici un articol publicat în primele 34 de numere ale Certitudinii și acest lucru mi se pare corect atunci când antologia se cuvine să fie atotcuprinzătoare. Pagina I este ocupată de *Harta interactivă a României interbelice*, confirmând programul periodicului care insistă că nu se poate merge cu succes înainte decât cu viguroase rădăcini înfipte în realitățile de dinainte. Pagina II cuprinde sus un catren de poetul ispravnic de concepție Miron Manega, scris în secolul XX pentru mileniul III, conținând un îndemn pentru anumiți confrăți. Cea mai mare parte a paginii este ocupată de un *Argument*, semnat de directorul Editurii Uranus Dumitru Ionciță, din care cităm: „Vecinătatea hărții de pe pagina anterioară îl obligă pe autor, dar și pe cel care-l citește, la o atitudine reflexivă: să se gândească mai întâi la ce înseamnă, nu doar pentru istoria românilor, ci pentru toți românii, pentru viața oamenilor de această naționalitate, evenimentul unirii teritoriilor

românești într-o formă așteptată. marile momente istorice ale țării simple, cinstite și profunde simboluri majore ale revistei este completată de Mihai EM revistei, pavăza genială pe care remarcă în ce privește actualitatea între noutate și actualitate. Căci oricând actuală prin importanța transformă într-o vechitură a paginilor cuprinsul tuturor articolelor reluările din Eminescu fiind numerele între ele, după care cifre romane cuprinzând un I. reproduse aici sunt tipografia pentru lectură, după o anumită vârstă. **Certitudinea** se adresează cu siguranță a II-a, cât și a III-a, ocupate cu mici fotografii de arhivă, desigur, Eminescu în diferite momente. Cezar Ivănescu și alți poeți înjositoare. Întrucât în fiecare număr din **Certitudinea**, și în Eminescu, fără să existe nici o prezentă în continuare un număr precedent al Buletinului Bibliotecii, orice număr din **Certitudinea** ultimii 700 de ani.

Certitudinea, Anul 5, Nr.

Editorialul eminescian e hrănesc din prisosul gospodăriei „nouă”, publicat în „Timpul” dreptate. Nu întru totul, întru realitatea discursului. Aici, c